

Ἡ ἁγία

ΜΑΡΙΑ

ἡ Αἰγυπτία

200

Χριστιανικά έργα υπάρχουν καί μάλιστα
ἀριστουργήματα. Όμως αὐτά ὑστεροῦν στή
διάδοση. Αὐτό εἶναι δική σου εὐθύνη.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΒΙΝΤΕΟ
«ELPIS FILM»

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ»

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 46 - ΤΗΛ. 3622.529
ΑΘΗΝΑ

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Ἡ Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία

Ἡ μνήμη τῆς Ὁσίας γιορτάζεται
τὴν 1ην Ἀπριλίου.

Δευτέρα ἑκδόση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ:

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΙΔΡΥΜΑ

«Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ»

37, Τσιμισκή - 114 72 ΑΘΗΝΑ

Τηλ.: 362.2529 ή 981.7445

Δ
Ι
Α
Ν
Ε
Μ
Ε
Τ
Α
Ι

Δ
Ω
Ρ
Ε
Α
Ν

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μια από τις πιο εξαιρετικές γυναίκες ασκητικές μορφές είναι και της όσιας Μαρίας της Αίγυπτίας. Κάθε χριστιανός που θα διαβάσει τη ζωή της θα άντλήσει πολύ ωφέλιμα διδάγματα.

Έπι 17 χρόνια ζούσε άσωτα μέσα στην άκολασία και την αμαρτία. Από μικρή παρ-
σύρθηκε από το κακό. Κυλίσθηκε στο βούρ-
κο της αμαρτίας και παράσυρε κι' άλλους σ' αυτή.

Στά Ίεροσόλυμα με Θεϊκήν επέμβαση αλ-
λάζει σκέψεις και παίρνει νέες αποφάσεις
που τις εκτελεί. Αποβάλλει τον παλαιόν αν-
θρωπο και φορά τον καινούργιο. Η αμαρτία
της δημιούργησε πολλά ψυχικά τραύματα κι'
έτσι έφυγε στην έρημο για να κλείσει και να
αποβάλει τις κακίες των πράξεων και να έξα-
φανίσει το ρύπο που της προκάλεσε η άκο-
λασία. Μετανόησε, έκλαψε, πόνεσε, νήστεψε
και προσευχήθηκε.

Μεγάλοι οι αγώνες της και σκληρή η πάλη
έναντίον των παθών της. Πολλές οι δυσκο-
λίες, οι ταλαιπωρίες της μέσα στην έρημο,

μά τις αντιμετώπισε όλες με ήρωισμό. Τους
πολλούς πειρασμούς τους έξουδετέρωσε με
αυτόθυσία. Καί ο Κύριος άκουσε τους στε-
ναγμούς και τα δάκρυά της, και δέχτηκε τη
μετανοιά της και έγινε η όσια Μαρία που
πρεσβεύει για τη δική μας σωτηρία.

Κι' έσύ, χριστιανέ μου, πρέπει να γνωρί-
σεις ότι το φάρμακο της αμαρτίας είναι η με-
τάνοια, που είναι και το πιο φοβερό όπλο
έναντίον του διαβόλου, που στη παραγμένη
έποχή μας στήνει τις παγίδες του και φωλιά-
ζει παντού.

Όταν λοιπόν αμαρτήσεις, όπως λέει ο Δα-
βίδ, «λέγε τας αμαρτίας σου πρώτος δια να
δικαιωθής». Και να είσαι βέβαιος ότι με το
φάρμακο της μετανοίας θα χυθεί άφθονα
στη ψυχή σου η φιλανθρωπία του Θεού.

Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

1. Ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς

Σ τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης ἦταν κάποιοι ἱερομόναχοι, πού λεγόταν Ζωσιμᾶς, πού ἀπὸ μικρὸς ἀνατράφηκε σύμφωνα πρὸς τὰ μοναχικὰ ἔθιμα καὶ ζοῦσε πολὺ ἐνάρετη ζωὴ. (Ἦς μὴ νομίσει κανένας ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ Ζωσιμᾶ ἐκεῖνο, πού χαρακτηρίσθηκε ἐτερόδοξος, γιατί εἶναι ἄλλος αὐτός, καὶ ὑπάρχει τεράστια διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο, παρ' ὅλο πού ἔχουν καὶ οἱ δυὸ τὸ ἴδιο ὄνομα).

Αὐτός, λοιπόν, ὁ Ζωσιμᾶς, ὁ ὀρθόδοξος, ἀρχικὰ ἐμόνασε σὲ κάποιο μοναστήρι τῆς Παλαιστίνης, ὅπου ἐφαρμόζοντας κάθε εἶδος ἀσκήσεως πέτυχε ν' ἀποκτήσει ἐγκράτεια σ' ὅλα. Ἀπὸ τὴ μιὰ

φύλασσε κάθε κανόνα πού τοῦ παρέδιναν οἱ πνευματικοὶ προπονητὲς τοῦ στὴν αὐτοῦ τοῦ εἶδους παλαίστρα, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἴδιος ἐπενόησε πολλὰ ἀπὸ τὴ δική του πείρα, στὴ προσπάθειά του νὰ ὑποτάξει τὴ σάρκα στὸ πνεῦμα. Πράγματι, δὲν ἀπότυχε σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πού ἔβαλε, ἢ δὲ φήμη του ἐγίνε παντοῦ γνωστή, ὥστε πολλοὶ μοναχοί, τόσο ἀπὸ κοντινά, ὅσο καὶ ἀπὸ μακρινὰ μοναστήρια πήγαιναν κοντά του καὶ ἄκουαν τὴ διδασκαλία του.

Ἀνάμεσα στὶς ἀσχολίες τοῦ σπουδαῖα θέση εἶχαν ἡ μελέτη καὶ ἡ ψαλμωδία, πού ἀσχολεῖτο συνέχεια καὶ ὅταν καθότανε καὶ ὅταν ἔτρωγε καὶ ὅταν ἔκαμνε ἐργόχειρο. Λέγουν μάλιστα ὅτι καὶ συχνὰ ὁ Γέροντας ἀξιωνόταν νὰ βλέπει τὸ Θεό καὶ αὐτὸ νὰ μὴ φανεῖ παράξενο, γιατί, «μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται».

Αὐτός, λοιπόν, ὁ Ζωσιμᾶς, ἔκανε στὸ μοναστήρι ἐκεῖνο πενήντα τρία χρόνια. Ἐπειτα δὲ ἐνοχλήθηκε ἀπὸ μερικοὺς λογισμούς, ὅτι δῆθεν ἦταν σ' ὅλα τέλειος, χωρὶς νὰ ἔχει ἀνάγκη τῇ διδασκαλίᾳ ἄλλου ἀνθρώπου. Κάποτε τοῦ ἐρχόταν καὶ ὁ ἐξῆς λογισμὸς: «Ἄραγε ὑπάρχει στὴ γῆ μοναχός, πού μπορεῖ νὰ μὲ ὠφελήσει ἢ νὰ μὲ διδάξει ἄγνωστο εἶδος ἀσκήσεως; Ἄραγε βρίσκεται κανεὶς στὴν ἔρημο πού νὰ μὲ ὑπερβάλλει στὴν ἀρετή;» Ἐνῶ ὁ Γέροντας σκεφτόταν αὐτά, ἀγγε-

λος Κυρίου φάνηκε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ λέει: «ἽΩ Ζωσιμᾶ, ἀγωνίσθηκες ἀνθρώπινα καλὰ καὶ ἐξετέλεσες μὲ ἐπιτυχία τὸν ἀσκητικὸν ἀγῶνα. Ἀλλὰ κανένας ἄνθρωπος εἶναι τέλειος· ὁ δὲ τωρινὸς ἀγῶνας εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν προηγούμενον. Νὰ ξέρεις ὅμως, ὅτι ὑπάρχουν κί' ἄλλοι δρόμοι σωτηρίας καὶ γιὰ νὰ πληροφορηθεῖς γι' αὐτοὺς βγὲς ἀπὸ τὴ γῆ σου καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου, καθὼς ἀκριβῶς ὁ Ἀβραάμ, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Πατριάρχες, καὶ πῆγαινε σ' ἐκεῖνο τὸ μοναστήρι ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό».

Ἀμέσως, λοιπόν, ὁ Γέροντας ἀκολουθώντας τις πιὸ πάνω ὁδηγίες βγῆκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ καὶ ὁδηγήθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελο σ' ἐκεῖνο τὸ μοναστήρι τοῦ Ἰορδάνη, ποὺ τὸν διάταξε ὁ Θεὸς νὰ ἔλθει.

Ἀφοῦ δὲ κτύπησε τὴ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ, συνάντησε πρῶτα τὸ μοναχό, ποὺ φύλαγε τὴν ἐξώπορτα κί' αὐτὸς τὸν παρουσίασε στὸν ἡγούμενο του.

Ἐκεῖνος δέ, ὅταν εἶδε τὸ σχῆμα του καὶ τὸ εὐλαβικὸ του ἦθος, τὸν ρώτησε, ἀφοῦ ἔβαλε τὴ συνηθισμένη στοὺς μοναχοὺς μετάνοια κί' ἔλαβε εὐχή: «Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ἀδελφὲ καὶ ἐξ αἰτίας ποιοῦ ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς γέροντες ἦλθες ἐδῶ;» Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς ἀποκρίθηκε: «Ὅσο μὲν ἀφορᾷ τὸ «ἀπὸ ποῦ» δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀναφέρω. Ἦλθα δέ, πάτερ, χάριν ὠφελείας· γιατί ἔχω ἀκούσει γιὰ

σᾶς πολὺ σπουδαῖα καὶ ἀξιέπαινα πράγματα». Ἀπάντησε δὲ ὁ ἡγούμενος: «Ὁ Θεός, ἀδελφέ, ὁ μόνος ποὺ θεραπεύει τὴν ἀνθρώπινη ἀρρώστεια, Αὐτὸς καὶ σένα καὶ μᾶς θὰ διδάξει τὰ Θεῖα θελήματα· διότι ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ὠφελήσει ἄλλον ἄνθρωπο. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως ἀνάφερεις ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σ' ἐκίνησε νὰ ἐπισκεφθεῖς ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς Γέροντες, μείνε μαζί μας καὶ ὁλους μας θὰ μᾶς θρέψει μὲ τὴ χάρη τοῦ Πνεύματος ὁ καλὸς Ποιμένας, ποὺ ἔδωσε τὴ ψυχὴ του σὰν λύτρο γιὰ μᾶς». Ὅταν εἶπε αὐτὰ ὁ ἡγούμενος, ὁ Ζωσιμᾶς ἔβαλε καὶ πάλι μετάνοια καὶ ζήτησε εὐχή. Ὑστερα ἀποσύρθηκε καὶ ἀπὸ τότε παράμεινε σ' ἐκεῖνο τὸ μοναστήρι.

Συνάντησε δὲ ἐκεῖ Γέροντες λαμπροὺς στὴ θεωρία καὶ τὴ πράξη, λέοντες ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ δουλεύοντες στὸ Κύριο. Διότι ἡ ψαλμωδία ἦταν ἀκατάπαυστη καὶ τὸ ἐργόχειρο πάντα στὰ χέρια τους, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τίς φροντίδες τῆς ζωῆς. Ἐνα δὲ μονάχα τοὺς ἀπασχολοῦσε ὁλος, πῶς καθένας ἀπ' αὐτοὺς θὰ νέκρωνε τὸ σῶμα του στὸν κόσμον. Σὰν τροφὴ εἶχαν τὰ θεόπνευστα λόγια, ἔτρεφαν ὅμως καὶ τὸ σῶμα τους, ἀλλὰ μόνο μὲ τὰ ἀπαραίτητα, δηλ. τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερό.

Ὑστερα δὲ ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ οἱ χριστιανοὶ ἔκαναν τίς ἱερὲς νηστείες, γιὰ νὰ καθαριστοῦν, προκειμένου νὰ προσκυνή-

σουν τὸ Θεῖο Πάθος καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ πύλη τοῦ μοναστηριοῦ δὲν ἀνοίξε ποτέ, ἀλλὰ ἦταν πάντα κλειστή, ὥστε οἱ μοναχοὶ νὰ κάνουν ἀνενόχλητοι τὴν ἀσκησιὴν τους. Ἄνοιγε μόνο, ἂν κάποιος μοναχὸς ἔβγαине λόγω ἀνάγκης, γιατί ὁ τόπος ἦταν ἔρημος καὶ στοὺς περισσότερους ἀπὸ τὰ γειτονικὰ μοναστήρια ἦταν ὄχι μόνο ἀδιαπέρατος, ἀλλὰ καὶ ἄγνωστος. Φυλασσόταν δὲ στὸ μοναστήρι τέτοιοι κανόνες, γιὰ τὸν ὁποῖο, ὅπως φαίνεται, καὶ τὸ Ζωσιμᾶ ὁ Θεὸς ὁδήγησε σ' ἐκεῖνο τὸ μοναστήρι. Ποιὸς ἦταν ὁ κανόνας καὶ πῶς φυλασσόταν, θὰ ἀναφερθεῖ πῶς κάτω.

Τὴ πρώτη μέρα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ ὑπῆρχε γινόταν ἡ Θεία λειτουργία καὶ καθένας κοινωνοῦσε τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων καὶ ὕστερα ἔπαιρνε λίγη τροφή. Ἔτσι μαζεύνοντουσαν ὅλοι στὸ εὐκτήριο, ὅπου, ἀφοῦ λεγόταν μακρὰ εὐχή καὶ γινόταν γο-νυκλισία, οἱ Γέροντες ἀσπάζονταν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ ἀφοῦ ἀγκάλιαζαν τὸν ἡγούμενο, βάλλον-τας καθένας μετάνοια ζητοῦσε νὰ πάρει εὐχή ἀπ' αὐτόν, γιὰ νὰ τὴν ἔχει βοηθὸ στὸ προκείμενο ἀγῶνα.

Ὅταν αὐτὰ γινόντουσαν κατ' αὐτὸ τὸ τρόπο, ἡ πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ ἀνοίγε καὶ ψάλλοντας τὸ «Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτὴρ μου, τίνα φο-βηθήσομαι» καθὼς καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ

ψαλμοῦ, ἔβγαιναν ὅλοι, ἀφήνοντας ἓνα ἢ δυὸ φύλακες στὸ μοναστήρι, ὄχι γιὰ νὰ φυλάσσουν τὰ πράγματα ποὺ βρισκόντουσαν σ' αὐτὸ (γιατὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν οἱ κλέφτες), ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μένει τὸ εὐκτήριο ἀλειτούργητο.

Καθένας δὲ ἐφοδιαζόταν, ὅπως μπορούσε καὶ ἤθελε: ἄλλος μὲν ἔπαιρνε ψωμί, ἄλλος σῦκα ξη-ρά, ἄλλος φοινίκια, ἄλλος βρεγμένα ὄσπρια, ἄλ-λος δὲ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα του καὶ τὸ ράσο ποὺ φοροῦσε. Ὑπῆρχε δὲ κανόνας ἀπα-ράβατος σ' αὐτοὺς νὰ μὴ ξέρει ὁ ἓνας πῶς ἔκα-νε ἐγκράτεια ἢ πῶς περνοῦσε ὁ ἄλλος, γιατί ὅταν περνοῦσαν τὸν Ἰορδάνη, ἀμέσως καθένας ἐχώ-ριζε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ κανένας δὲν πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ καὶ ἂν κάποτε ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ ἄλλον νὰ ἔρχεται σ' αὐτόν, ἀμέσως λοξοδρομοῦσε καὶ πῆγαινε σ' ἄλλο μέρος. Ζοῦσε δὲ μὲ τὸν ἑαυτό του, ψάλ-λοντας παντοτινὰ καὶ δοξάζοντας τὸ Θεό.

Ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ περνοῦσαν ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ἱερῆς νηστείας, γυρνοῦσαν πίσω στὸ μονα-στήρι τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων, φέροντας καθένας μαζί του τὸ καρπὸ τῶν δικῶν του κόπων καὶ ξέ-ροντας πῶς ἐργάσθηκε. Κανένας δὲ δὲν ρωτοῦ-σε τὸν ἄλλο πῶς πέρασε. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κανόνας τοῦ Μοναστηριοῦ, ποὺ γινόταν μὲ ἐπι-τυχία, γιατί καθένας πηγαίνοντας στὴν ἔρημο

πρὸς τὸν ἀθλοθέτη Θεὸ ἀγωνιζόταν μόνος του, ὄχι γιὰ ν' ἀρέσει στοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ κάνει ἐγκράτεια ἐπιδεικτικά. Γιατὶ αὐτὰ ποὺ γίνονται μὲ σκοπὸ ν' ἀρέσουν στοὺς ἀνθρώπους, ὄχι μόνον σὲ τίποτε δὲν ὠφελοῦν ἐκεῖνο ποὺ τὰ κάνει, ἀλλὰ προξενοῦν καὶ ζημιὰ σ' αὐτόν.

Τότε καὶ ὁ Ζωσιμᾶς, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τοῦ κανόνα πέρασε τὸν Ἰορδάνη, μεταφέροντας λίγα μόνον ἐφόδια γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ σώματός του καὶ τό ράσο ποὺ φοροῦσε. Ἐνῶ δὲ περνοῦσε τὴν ἔρημο ἐκτελοῦσε τὸ κανόνα καὶ ὅπου νυκτωνόταν κοιμόταν κάτω στὴ γῆ.

Νωρὶς δὲ τὸ πρωῒ συνέχιζε τὸ περπάτημα πάντοτε μὲ σταθερὸ ρυθμό. Ἦθελε δέ, καθὼς ἔλεγε, νὰ προχωρήσει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐρήμου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ θὰ μπορούσε νὰ βρεῖ κάποιο Πατέρα γιὰ ν' ἀκούσει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Μάλιστα δὲ περπατοῦσε μὲ τόση προσπάθεια, σὰν νὰ προχωροῦσε σὲ κάποιο σπουδαῖο καὶ γνωστὸ κατάλυμα. Ἀφοῦ, λοιπὸν περπάτησε ἐπὶ εἴκοσι μέρες, ὅταν ἦταν ἕκτη ὥρα, σταμάτησε γιὰ λίγο τὴν ὁδοιπορία κι ἀφοῦ στράφηκε πρὸς τὴν ἀνατολή, ἔκανε τὴ συνηθισμένη προσευχή του. Γιατὶ συνήθιζε, σ' ὀρισμένες ὥρες τῆς μέρας, νὰ διακόπτει τὴ πορεία καὶ νὰ ξεκουράζεται λίγο ἀπὸ τὸ κόσμος, στεκόμενος δὲ ἔψαλλε καὶ προσευχόταν γονατιστός.

2. Συνάντηση τῆς Ὁσίας μὲ τὸ Ζωσιμᾶ

Ἐνῶ δὲ ἔψαλλε καὶ ἔβλεπε τὸν οὐρανὸ συνέχεια, εἶδε στὰ δεξιὰ τοῦ μέρους ποὺ στεκόταν, μιὰ ἀνθρώπινη σκιά. Στὴν ἀρχὴ ταραχτήκε, ὑποπτευόμενος ὅτι βλέπει φάντασμα δαίμονα καὶ φοβήθηκε. Ἀφοῦ δὲ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ κι' ἔδιωξε τὸ φόβο, διάκρινε φανερὰ κάποιο γύρω στὸ μεσημέρι νὰ περπατᾷ. Εἶχε μαῦρο σῶμα ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ εἶχε στὸ κεφάλι ἄσπρες τρίχες, σὰν τὸ βαμβάκι, ἦσαν ὅμως λίγες καὶ ἔφταναν μέχρι τὸ τράχηλό του. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ζωσιμᾶς χάρηκε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ μέρος. Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀνέκφραστη, γιατί σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρονικὸ διάστημα, δὲν εἶδε κανένα ἄνθρωπο, οὔτε ζῶο ἢ πτηνὸ ἢ καὶ φάντασμα ἀκόμα. Ζητοῦσε λοιπὸν νὰ μάθει ποῖος ἦταν, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ γινόταν αἰτία γιὰ νὰ γνωρίσει σπουδαῖα πράγματα.

Ὅταν δὲ ἐκεῖνος εἶδε τὸ Ζωσιμᾶ νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ, ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐρήμου. Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς ξεχνώντας τὴν προχωρημένη ἡλικία του καὶ δίχως νὰ λογαριάσει τὴ κούραση ἀπὸ τὸ περπάτημα, ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον ποὺ ἔφευγε. Αὐτὸς μὲν καταδίωκε, ἐκεῖνος δὲ ἔφευγε.

Ἐπειδὴ ὁ Ζωσιμᾶς ἔτρεχε πρὸς γρήγορα, σιγά-σιγά πλησίαζε ἐκεῖνον πού ἔφευγε. Ὅταν δὲ πλησίασε σὲ σημεῖο πού μπορούσε νὰ ἀκουστῇ ἡ φωνή του, ἄρχισε ὁ Ζωσιμᾶς νὰ φωνάζει κλαίοντας: «Γιατὶ μὲ ἀποφεύγεις, τὸν ἁμαρτωλὸν Γέροντα, ὦ δοῦλε τοῦ Θεοῦ; Μεῖνε μαζί μου, ὅποιος καὶ νᾶσαι, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸν Ὅποιο ἦλθες καὶ κατοίκησες σ' αὐτὴ τὴν ἔρημον στάσου κι' εὐλόγησέ με».

Ἐνῷ ὁ Ζωσιμᾶς ἔλεγε αὐτὰ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἔφθασαν καὶ οἱ δυὸ τρέχοντας σὲ κάποιον τόπο, ὅπου σχηματιζόταν ἓνας χεῖμαρρος ξηρός.

Ὅταν λοιπὸν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἐκεῖνος πού ἔφευγε κατέβηκε καὶ πάλιν ἀνέβηκε στὸ ἄλλο μέρος, ὁ δὲ Ζωσιμᾶς κουρασμένος καὶ μὴ μπορώντας ἄλλο νὰ τρέχει, στάθηκε στὸ ἄλλο μέρος τοῦ χεῖμαρρου καὶ ἔκλαψε τόσο πολὺ, ὥστε τὰ κλάματα του ἀκούονταν καθαρὰ. Τότε ἐκεῖνος πού ἔφευγε, ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, συγχώρησέ με γιὰ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω καὶ νὰ σὲ δῶ στὸ πρόσωπο, γιατί εἶμαι γυναῖκα γυμνή. Ἀλλὰ ἂν θέλεις νὰ δώσεις εὐχὴ σὲ ἁμαρτωλὴν γυναῖκα, ρίξε τὸ ράσο πού φορᾷς γιὰ νὰ σκεπάσω τὸ σῶμα μου καὶ νὰ στραφῶ πρὸς ἐσένα γιὰ νὰ πάρω τίς εὐχές σου». Τότε ὁ Ζωσιμᾶς ἀπόρησε γιατί τὸν φώναζε μὲ τ' ὄνομά του καὶ σοφὸς καθὼς ἦταν ἀντελήφθηκε ὅτι ὁ ἄγνωστος δὲν μπορούσε νὰ

τὸν φωνάζει μὲ τ' ὄνομά του, ἐκτὸς ἂν εἶχε ὑπερφυσικὸ χάρισμα.

Ἐβγαλε τότε τὸ ράσο του καὶ τῆς τὸ ἔριξε ἀπὸ πίσω κι' ἐκείνη ἀφοῦ τὸ πῆρε καὶ σκέπασε τὸ σῶμα της, στράφηκε πρὸς τὸ Ζωσιμᾶ καὶ τοῦ εἶπε: «Τὶ ἤθελες νὰ δεῖς μιὰν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα; Τὶ ζητᾷς νὰ μάθεις ἀπὸ μένα καὶ δὲν βαρέθηκες νὰ κάνεις τόσο μεγάλο κόπο;» Ὁ δὲ Γέροντας ἀφοῦ γονάτισε στὴ γῆ, ζήτησε νὰ πάρει εὐλογία, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια. Ἐπειδὴ κι' αὐτὴ ἔβαλε μετάνοια, ἦταν καὶ οἱ δυὸ στὴ γῆ καὶ περίμενε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ δώσει εὐλογία. Ἀλλὰ τίποτα ἀπὸ κανένα δὲν λεγόταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ: «εὐλόγησον». Ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα, εἶπε ἡ γυναῖκα πρὸς τὸ Ζωσιμᾶ: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ σὲ σένα ἁρμόζει νὰ εὐλογήσεις καὶ νὰ εὐχηθεῖς, γιατί ἔχεις τιμηθεῖ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέα καὶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια στέκεσαι μπροστὰ στὸ ἱερὸ θυσιαστήριο». Αὐτὰ προκάλεσαν πολὺ φόβο στὸ Ζωσιμᾶ καὶ ὁ Γέροντας ἀφοῦ λούστηκε μὲ ἰδρώτα στέναξε καὶ εἶπε μὲ φωνὴ πού διακοπτόταν: «Ἦ πνευματικὴ Μητέρα, καὶ ἀπὸ τὸ ἦθος σου φαίνεται ὅτι ἐσύ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἔχεις νεκρωθεῖ γιὰ τὸ κόσμον, εἶναι δὲ φανερό, ὅτι σοῦ δόθηκε μεγαλύτερο χάρισμα ἀπὸ μένα, ἀφοῦ μοῦ μίλησες μὲ τ' ὄνομα μου, καὶ εἶπες ὅτι εἶμαι ἱερέας, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζεις. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ χάρις δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ ψυ-

χικὴ ὑπόστασις, ἐσὺ πρέπει νὰ μ' εὐλογῇσεις γιὰ τὸν Κύριο καὶ νὰ δώσεις σὲ μένα εὐχή, ποὺ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική σου τελειότητα».

Ἀφοῦ ὑποχώρησε ἡ γυναίκα στὴν ἔνστασις τοῦ Γέροντα καὶ ὑπάκουσε, εἶπε: «Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος φροντίζει γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν». Ὅταν δὲ ὁ Ζωσιμᾶς εἶπε τὸ «Ἀμήν», σηκώθηκαν καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ γονυκλισία καὶ εἶπε τότε ἡ γυναίκα πρὸς τὸ Γέροντα: «Γιὰ χάρη ποιοῦ ἤλθες ἀνθρωπε σ' ἐμένα τὴν ἁμαρτωλή; Γιὰ χάρη ποιοῦ θέλησες νὰ δεῖς γυναίκα στερημένη ἀπὸ κάθε ἀρετὴν; Ἀλλά, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ χάρη τοῦ Ἀγίου Πνεύματος σὲ καθοδήγησε νὰ μοῦ προσφέρεις, ἀνάλογα μὲ τὴ περίστασις, κάποια ἐξυπηρέτησις, πές μου, πῶς ζοῦν οἱ χριστιανοί; Πῶς ζοῦν οἱ βασιλιάδες; Πῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία»;

Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς εἶπε σ' αὐτή: «Μ' ἓνα λόγο, Μητέρα Ὅσις, μὲ τὶς δικές σου εὐχές ὁ Χριστὸς χάρισε σ' ὅλους εἰρήνην. Δέξου ὅμως παράκλησις ἀνάξιου Γέροντα καὶ εὐχήσου γιὰ τὸν κόσμον ὅλο καὶ γιὰ μὲ τὸν ἁμαρτωλό, ὥστε αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα, ποὺ περνῶ στὴν ἔρημο, νὰ μὴν ἀποβεῖ ἄκαρπο». Ἐκείνη δὲ τοῦ ἀπάντησε: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, σὺ πρέπει νὰ κάνεις δέηση γιὰ μὲ, καὶ γιὰ ὅλους γιατί σὲ σένα ἔπεσε ὁ κλήρος γι' αὐτό. Ἀλλὰ ἐπειδὴ μὲ προστάξεις, θὰ τὸ κάνω μὲ προθυμία».

3. Προσεύχεται αἰωρούμενη στὸν ἀέρα

Αφοῦ εἶπε αὐτὰ ἡ γυναίκα, στράφηκε πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ ἀφοῦ σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν οὐρανό, ἄρχισε νὰ προσεύχεται, ψιθυρίζοντας· ἀλλὰ δὲν ἀκουόταν καμιὰ φωνή. Γι' αὐτὸ ὁ Ζωσιμᾶς δὲν ἄκουε τίποτε· στεκόταν δέ, ὅπως ἔλεγε, γεμάτος μὲ πολὺ φόβο καὶ βλέποντας πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ λέει τίποτα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη καθυστέρησε ἄρκετὰ στὴ προσευχή, αὐτός, ἀφοῦ σηκώθηκε λίγο ἀπὸ τὴ γονυκλισία, εἶδε ὅτι ἐκείνη εἶχε ἀνυψωθεῖ ἓνα πῆχυ πάνω ἀπὸ τὴ γῆ καὶ προσευχόταν, αἰωρούμενη στὸν ἀέρα.

Ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ Ζωσιμᾶς φοβήθηκε περισσότερα καὶ ἔπεσε στὸ ἔδαφος καὶ ἀπὸ τὴ πολλὴ ἀγωνία τοῦ περιλούστηκε ἀπὸ ἰδρώτα. Σὲ κανένα δὲν τολμοῦσε νὰ πεῖ τίποτα, μόνο δὲ στὸν ἑαυτό του ἔλεγε συνεχῶς τὸ «Κύριε ἐλέησον». Βρισκόμενος δὲ ξαπλωμένος στὴ γῆ ὁ Γέροντας σκανδαλιζόταν σκεφτόμενος: «Μήπως εἶναι πνεῦμα καὶ ὑποκρίνεται ὅτι προσεύχεται»; Ἀφοῦ δὲ ἡ γυναίκα ἤλθε κοντά του, τὸν σήκωσε λέγοντάς του: «Γιατί, Ἀββᾶ, σὲ ταρασσοῦν οἱ λογισμοί; Μήπως σκανδαλίστηκες ἐξ αἰτίας μου, ὅτι τάχα εἶμαι πνεῦμα καὶ ὑποκρίνομαι ὅτι προσεύχομαι;

Μάθε, άνθρωπε, ότι είμαι μιὰ ἁμαρτωλὴ γυναίκα, ἀλλ' εἶμαι ὀχυρωμένη μετὰ τὸ ἅγιο βάπτισμα καὶ δὲν εἶμαι πνεῦμα, ἀλλὰ γῆ καὶ στάκτη». Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, σφράγισε μετὰ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ τὸ μέτωπο, τὰ μάτια, τὰ χεῖλη καὶ τὸ στήθος λέγοντας: «Ὁ Θεός, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ὃς μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸν πονηρὸ καὶ τὴς παγίδες του».

4. Ὁ Ζωσιμᾶς ζητᾷ νὰ μάθει ποιὰ εἶναι

Οταν ἄκουσε καὶ εἶδε ὅλ' αὐτὰ ὁ Ζωσιμᾶς, ἔπρεσε στὸ ἔδαφος καὶ ἀφοῦ ἤγγιξε τὰ πόδια της, εἶπε δακρύζοντας: «Σὲ ὀρκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμᾶς, ὁ Ὅποῖος γεννήθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένα, νὰ μὴ κρύψεις ἀπὸ τὸ δοῦλο σου ποιὰ εἶσαι, ἀπὸ ποῦ, πότε καὶ μετὰ ποῖο τρόπο ἦλθες ἐδῶ στὴν ἔρημο καὶ κατοίκησες. Μὴ μοῦ κρύψεις τίποτα ποῦ σὲ ἀφορᾷ, ἀλλὰ διηγῆσού μου τὰ ὅλα, γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ σοφία κρυμμένη καὶ θησαυρὸς ποῦ δὲν φαίνεται δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτε, ὅπως εἶναι γραμμένο στὴν Ἀγία Γραφή. Πές μου τὰ λοιπὸν, ὅλα γιὰ χάριν τοῦ Κυρίου μας, γιατί δὲν πρόκειται νὰ τὰ πῆς γιὰ νὰ καυχηθεῖς ἢ νὰ ἐπιδειχτεῖς, ἀλλὰ γιὰ νὰ με πληροφορήσεις τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἀνάξιό, πιστεύοντας ὅτι ὁ Θεός,

γιὰ τὸν Ὅποῖο ζεῖς, γι' αὐτὸ τὸ λόγο με δόδηγες σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο, γιὰ νὰ μοῦ φανερώσεις δηλαδὴ ὅσα σχετίζονται μετὰ σένα. Ἐπομένως δὲν ἔχουμε κανένα δικαίωμα νὰ φέρουμε ἀντίσταση στὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ, διότι ἂν δὲν ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ νὰ μάθω πῶς ἀγωνίστηκες, τότε δὲν θὰ ἄφηνε νὰ σὲ δεῖ κανεὶς, οὔτε καὶ θὰ βοηθοῦσε νὰ κάνω τόσο δρόμο, ἐγὼ ποῦ δὲν κατόρθωσα νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ κελλί μου».

5. Ἡ Ὁσία διηγεῖται τὸ παρελθόν της

Αφοῦ εἶπε ὅλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς, τὸν πλησίασε ἡ γυναίκα κι' ἀφοῦ τὸν σήκωσε ἀπὸ τὴ γῆ τοῦ εἶπε: «Ντρέπομαι, Ἀββᾶ μου, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ ἔργα μου, γιατί εἶναι γεμάτα ντροπὴ, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶδες γυμνὸ τὸ σῶμα μου, θὰ σοῦ παρουσιάσω γυμνὲς ὅλες τὴς πράξεις μου γιὰ νὰ γνωρίσεις καλὰ πόσο ἁμαρτωλὴ εἶναι ἡ ψυχὴ μου. Εἶναι λάθος ποῦ νόμισες ὅτι δὲν ἦλθα νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ ὅσα με ἀφοροῦν, τάχα γιὰ νὰ μὴ καυχηθῶ· καὶ τί νὰ καυχηθῶ ποῦ ἔγινα ὄργανο τοῦ διαβόλου; Γνωρίζω ὅμως ὅτι, ὅταν ἀρχίσω τὴ διήγησή μου, θὰ ἀναγκαστεῖς νὰ φύγεις ἀπὸ κοντά μου, ὅπως φεύγει ἕνας ἀπὸ τὸ φίδι, μὴ θέλοντας ν' ἀκούσεις τὴς κακὲς μου πράξεις. Καὶ ὅμως θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ, χωρὶς νὰ πα-

ραλείψω τίποτε, σὲ ἐξορκίζω ὅπως προηγουμένως νὰ μὴ σταματήσεις νὰ προσεύχεσαι ἴσως βρῶ ἔλεος ἀπὸ τὸ Θεὸ κατὰ τὴ μέρα τῆς Κρίσης».

Καὶ ἐνῶ τὰ δάκρυα τοῦ Γέροντα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του χωρὶς σταματημό, ἄρχισε ἡ γυναῖκα τὴ διήγησή της:

«Ἐγὼ ἀδελφέ, ἔχω πατρίδα τὴν Αἴγυπτο. Ἐνῶ ἀκόμα ζοῦσαν οἱ γονεῖς μου κι' ἐγὼ ἤμουν δώδεκα χρονῶν, τοὺς ἄφησα καὶ πῆγα στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ πολὺ νωρὶς παρασύρθηκα σὲ πράξεις ἀμαρτωλῆς καὶ διάφθειρα τὴν παρθενία μου, ἐπεὶδὴ ἐπιδόθηκα στὸ πάθος τῆς πορνείας. Ἐπὶ δεκαεφτὰ χρόνια, συγχώρησέ με, ὑπῆρξα ἁσωτὴ δημόσια καὶ ἔγινα πειρασμὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔκανα, εἰλικρινὰ σὰς λέω, ὄχι γιὰ νὰ κερδίζω χρήματα, παρ' ὅλο ποὺ πολλοὶ μοῦ ἔδιναν ἄλλ' ἐγὼ δὲν τ' ἐπαιρνα, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἔρχονται πολλοὶ σὲ μένα καὶ νὰ ἱκανοποιῶν τὸ πάθος μου· καὶ μὴ νομίσεις ὅτι δὲν δεχόμουνα χρήματα γιὰτὶ ἤμουν πλούσια. Ἀντίθετα, ζοῦσα ἀπὸ χειρωνακτικὴ ἐργασία, ἔκλωθα ρόκα. Εἶχα δὲ ἀκόρεστην ἐπιθυμία καὶ ἀκατάσχετον ἔρωτα, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων κυλιόμουν στὸ βόρβορο. Μάλιστα δὲ μοῦ φαινόταν ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ, νὰ ἐκτελῶ τὴ βρισιὰ τῆς φύσης».

Ἔτσι λοιπὸν ζοῦσα, ὁπότε ἔνα καλοκαίρι εἶδα πολὺ κόσμον ἀπὸ τὴ Λιβύη καὶ Αἴγυπτο, ποὺ κα-

τευθύνονταν πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ρώτησα ἓνα ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ πληροφορηθῶ ποῦ πῆγαιναν. Ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε: «Πηγαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰτὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες θὰ γιορταστεῖ ἡ ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ». Εἶπα τότε σ' αὐτόν: «Ἄραγε δὲ μὲ παίρνουν κι' ἐμένα μαζί τους, ἀν τοὺς ἀκολουθήσω;» Ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθηκε: «Ἄν ἔχεις τὰ ναῦλα καὶ τὰ ἐξοδά σου, κανένας δὲν θὰ σ' ἐμποδίσει». Εἶπα τότε σ' αὐτόν: «Πραγματικά, οὔτε γιὰ ναῦλα οὔτε γιὰ ἄλλα ἐξοδα ἔχω χρήματα, καὶ θὰ μπῶ σ' ἓνα πλοῖο, προσφέροντας τὸ σῶμα μου γιὰ ἀντάλλαγμα αὐτῶν». Γιατί, ὁ σκοπὸς ποὺ ἤθελα νὰ πάω (συγχωρέστε με Ἀββᾶ μου) ἦταν γιὰ νὰ βρῶ πολλοὺς ἐραστές τοῦ πάθους μου. Σοῦ τὰ εἶπα, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, μὴ μ' ἀναγκάσεις νὰ σοῦ πῶ τὴ ντροπὴ τῶν ἔργων μου, γιὰτὶ φρίπτω, τὰ γνωρίζει ὁ Θεός, ἐπεὶδὴ θὰ μολύνω καὶ σένα καὶ τὸν ἀέρα λέγοντας ὅλα τὰ ἔργα μου».

6. Ὁ Ζωσιμᾶς τὴν ἐνθαρρύνει νὰ τὰ πεῖ ὅλα

Ὁ Ζωσιμᾶς βρέχοντας μὲ δάκρυα τὸ ἔδαφος τῆς ἀπάντησε: «Λέγε, Μητέρα Ὅσια, καὶ μὴ διακόψεις τὴ συνέχεια τῆς ωφέλιμης αὐτῆς διήγησης». Ἐκείνη δὲ πάλι, παίρνοντας τὸ λόγο,

πρόσθεσε τὰ ἐξῆς: «'Εκεῖνος ὁ νέος, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ αἰσχρὰ λόγια μου, ἔφυγε γελώντας. 'Εγὼ δὲ ἀφοῦ ἔρριψα τὴ ρόκα μου, ποὺ κρατοῦσα κατὰ τύχη τότε, ἔτρεξα πρὸς τὴ θάλασσα, ποὺ εἶδα νὰ τρέχουν οἱ ἄλλοι. 'Εκεῖ διάκρινα δέκα ἢ περισσότερους νέους, ωραίους καὶ μὲ σφριγηλὸ σῶμα, ποὺ μοῦ φάνηκαν ὅτι ἱκανοποιοῦσαν τὸ σκοπὸ ποὺ ἐπέδιδκα. Στεκόντουσαν δὲ καὶ περίμεναν κί' ἄλλους συνεπιβάτες, γιατί κί' ἄλλοι, ποὺ πῆγαν μπροστά, μπῆκαν μέσα στὰ πλοῖα· τότε, ἐγὼ, ἀφοῦ πήδηξα μὲ ἀναίδεια στὸ μέσο τους, εἶπα: «Πάρτε καὶ μένα ὅπου θὰ πάτε καὶ σὰς πληροφορῶ ὅτι δὲν θ' ἀποδειχτῶ ἄχρηστη». Μετά, ἀφοῦ εἶπα πῶς αἰσχρὰ ἀκόμα λόγια, τοὺς ἔκαμα ὅλους νὰ γελοῦν. 'Εκεῖνοι δὲ ἀφοῦ ἀντελήφθηκαν τὶς ἀναιδεῖς διαθέσεις μου, μὲ ὁδήγησαν στὸ πλοῖο ποὺ ἦταν ἔτοιμο, γιατί ἐν τῷ μεταξύ ἔφτασαν κί' ἐκεῖνοι, ποὺ περίμεναν»·

»'Όσα δὲ ἔγιναν ὕστερα, πῶς νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ, ἀνθρωπέ μου; Ποιὰ γλώσσα μπορεῖ νὰ ἐξιστορήσει ἢ ποιὰ αὐτιά ν' ἀκούσουν, ὅσα συνέβηκαν μέσα στὸ πλοῖο καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ; Δὲν ὑπάρχει εἶδος ἀσελγείας, ποὺ νὰ μὴν ἔγινε μάλιστα ἀναγκάζοντάς τους ἐγὼ ἐκείνους τοὺς ἀθλίους νὰ τὴ κάνουν».

»Καὶ τώρα, 'Αββᾶ μου, ἐκπλήσσομαι, πῶς ἡ θάλασσα ἀνέχθηκε τὶς ἀσελγείες μου! Πῶς δὲν ἀνοίξε ἡ γῆ τὸ στόμα της, γιὰ νὰ μὲ καταπιεῖ ζων-

τανή ὁ 'Αδης, ποὺ παγίδεψα τόσες πολλὲς ψυχές! 'Αλλά, καθὼς φαίνεται ὁ Θεὸς ζητοῦσε τὴ μετάνοιά μου, γιατί δὲν θέλει τὸ θάνατο ἀμαρτωλοῦ, ἀλλὰ περιμένει μὲ μακροθυμία γιὰ νὰ δεχτεῖ τὴν ἐπιστροφή του. 'Ετσι λοιπὸν μὲ τόση πολλὴ βία, φτάσαμε στὰ 'Ιεροσόλυμα. 'Όσες δὲ μέρες πρὶν τὴ γιορτὴ ἔμεινα στὴ πόλιν, ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε ἡ ἴδια, μᾶλλον δὲ χειρότερη· γιατί δὲν ἀρκέσθηκα μόνο μ' αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ μαζί τους ἀσελγοῦσα στὸ πλοῖο, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς πολῖτες καὶ ξένους μόλυνα».

7. Στὴ γιορτὴ γιὰ τὴν ὕψωση τοῦ Τίμιου Σταυροῦ

Ὅταν ἔφτασε ἡ μέρα τῆς ἀγίας 'Υψωσης τοῦ Σταυροῦ κι ἐπρόκειτο νὰ τελεστεῖ ἡ γιορτὴ, ἐγὼ μὲν, ὅπως καὶ προηγουμένως, γύριζα κυνηγώντας ψυχὰς νέων. Εἶδα δὲ ὅτι, πολὺ πρῶτὴ τῇ μέρᾳ ἐκείνῃ ὅλοι ἔτρεχαν στὴν ἐκκλησίαν, ὅποτε ἔτρεξα κί' ἐγὼ νὰ πάω μαζί μ' αὐτούς. 'Ηλθα λοιπὸν, μαζί τους στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς Θείας 'Υψωσης, προσπαθοῦσα νὰ μπῶ καὶ μέχρι μὲν τῆς ἐξώπορτας, μὲ πολὺ κόπο κατόρθωσα νὰ πλησιάσω ἡ ταλαίπωρη. 'Όταν δὲ πάτησα τὸ κατώφλι τῆς πόρτας ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔμπαιναν ἀνενόχλητα, ἐμένα κάποια

Θεία δύναμη με ἐμπόδιζε, πού δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ μπῶ».

» Ἐπειδὴ δὲ νόμισα ὅτι ἐξ αἰτίας, τῆς γυναικείας ἀδυναμίας μοῦ συνέβηκε αὐτό, ἀναμειγνύομαι με τοὺς ἄλλους καὶ ἔσπρωχνα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ μάταια κοπίαζα. Γιατί, ὅταν πάλι τὸ ἄθλιο μου πόδι πάτησε τὸ κατώφλι τῆς πόρτας, ὅλους τοὺς ἄλλους δέχτηκε ἡ ἐκκλησία, ἐμένα ὁμως τῇ δυστυχισμένη δὲν δεχότανε: ἀλλὰ, ὅπως ἀκριβῶς ἂν ὑπῆρχε παρατεταγμένο στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα γιὰ ν' ἀποκλείσει τὴν εἴσοδο, ἔτσι κάποια δύναμη με ἐμπόδιζε καὶ πάλι ὅταν βρισκόμουν στὸ προαύλιο».

» Αὐτὸ συνέβηκε τρεῖς καὶ τέσσερις φορές καὶ ὅταν πλέον κουράστηκα καὶ δὲν μπορούσα ἄλλο νὰ σπρώχνω καὶ νὰ σπρώχνομαι, ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ καὶ πῆγα καὶ στάθηκα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς. Ὅταν δὲ συνῆλθα, ἀντελήφτηκα τὴν αἰτία, πού με ἐμπόδιζε νὰ δῶ τὸ ζωοποιὸ ξύλο. Γιατὶ ἄγγιζε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου ὁ σωτήριος λόγος, πού μοῦ ὑπέδειξε ὅτι ὁ βόρβορος τῶν ἔργων μου ἦταν ἡ αἰτία νὰ κλείσει σὲ μένα ἡ εἵσόδος τῆς ἐκκλησίας».

» Ἀρχισα τότε νὰ κλαίω, νὰ ὀδύρομαι καὶ νὰ κτυπῶ τὸ στήθος μου, βγαζοντας στεναγμοὺς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου. Ἐνῶ δὲ ἔκλαια, εἶδα πάνω ἀπὸ τὸ τόπο πού στεκόμουν, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Θεοτόκου, καὶ εἶπα σ' αὐτήν:

«Παρθένα Δέσποινα, γνωρίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξια νὰ βλέπω τὴν ἁγία εἰκόνα Σένα τῆς Ἀειπάρθενης, Σένα τῆς Ἀγνῆς, Σένα τῆς ὁποίας τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη, ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ εἶναι δίκαιο νὰ με μισεῖς καὶ ν' ἀποστρέφεις τὴν ἄσωτη. Ἐπειδὴ ὁμως, καθὼς ἄκουσα γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ Θεὸς πού Τὸν γέννησες, ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ καλέσει σὲ μετάνοια τοὺς ἁμαρτωλοὺς, βοήθα με, πού εἶμαι μόνη καὶ δὲν ἔχω κανένα νὰ μοῦ συμπαρασταθεῖ. Διάταξε νὰ ἐπιτραπεῖ καὶ σὲ με ἡ εἵσόδος στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ δῶ τὸ ἅγιο ξύλο, πάνω στὸ ὁποῖο ἔδωσε τὸ αἷμα τοῦ ὁ Γιὸς σου γιὰ τὴ δική μου σωτηρία. Διάταξε, ν' ἀνοίξει καὶ γιὰ με ἡ πόρτα τῆς Θείας προσκύνησης τοῦ Σταυροῦ καὶ βάζω στὸ Γιό σου, σὰν ἐγγυήτρια ἀξιόχρεη, Σένα. Γιατὶ πλέον δὲν πρόκειται νὰ λερύσω τὸ σῶμα μου μ' ὁποιαδήποτε αἰσχρὴ πράξη, ἀλλὰ ὅταν δῶ τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Γιοῦ σου, θ' ἀποστραφῶ ἀμέσως τὸ κόσμον καὶ ὅλα τὰ κοσμικὰ καὶ ὅταν βγῶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία θὰ πάω ὅπου Ἐσύ, σὰν ἐγγυήτρια τῆς σωτηρίας μου, θὰ με ὁδηγήσεις».

» Ὅταν εἶπα αὐτά, ἡ πίστη μου θερμάνθηκε καὶ πῆρα θάρρος ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τῆς Θεοτόκου. Ἀφοῦ δὲ ἔφυγα ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου προσευχήθηκα, ἀνεμίχθηκα μ' ἐκείνους πού ἐμπαιναν στὴν ἐκκλησία καὶ κανένας πιά δὲν ὑπῆρ-

χε πού νά μέ σπρώχνει. Πλησίασα τήν πόρτα, χωρίς κανένα ἐμπόδιο, ὁπότε μέ ἔπιασε φρίκη καί ἔκσταση καί ὅλο τὸ σῶμα μου ἔτρεμε. Ὅταν δέ ἔφτασα στή πόρτα πού ὡς τότε ἦταν κλεισμένη γιά μένα, κάθε δύναμη, πού προηγουμένως ἐμπόδιζε τήν εἴσοδό μου, τότε ἐξαφανίσθηκε. Ἔτσι μπῆκα χωρίς κόπο, στά Ἅγια τῶν Ἀγίων καί ἀξιώθηκα νά δῶ τὸ ζωοποιὸ Σταυρὸ καὶ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἦταν ἕτοιμος νά δεχτεῖ τὴ μετάνοιά μου. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔπessa κάτω καὶ προσκύνησα τὸ ἅγιο ἐκεῖνο ἔδαφος, βγῆκα ἔξω κι' ἔτρεξα στὴν ἐγγυῆτριά μου. Ὅταν ἔφτασα στὸν τόπο ἐκεῖνο ὅπου ὑπογράφτηκε τὸ χειρόγραφο τῆς ἐγγύησης, γονάτισα μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Ἀειπάρθενης καὶ τῆς εἶπα αὐτὰ τὰ λόγια:

8. Ἡ Ὅσια προσεύχεται στὴν Παναγία

Ε σὺ μέν, ὦ φιλάγαθε Δέσποινα, μοῦ ἔδειξες τὴ φιλανθρωπία Σου, Ἐσὺ δὲν ἐπεριφρόνησες τὴ δέηση τῆς ἀνάξιας δούλης σου. Εἶδα δόξα πού δικαιολογημένα δὲν βλέπουμε ἐμεῖς οἱ ἄσωτοι. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός, ὁ ὅποιος δέχεται, μὲ τὴν μεσιτεία Σου τὴ μετάνοια τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἦλθε λοιπὸν ἡ στιγμή νά ἐκπληρώσω τὴ συμφωνία. Ὁδήγησε με ὅπου θέλεις, γίνε δά-

σκαλος τῆς σωτηρίας μου καθοδηγώντας με στὸ δρόμο τῆς μετάνοιας».

»Ἐγὼ τότε ὅταν ἄκουσα αὐτὴ τὴ φωνὴ πίστε-
κρυὰ πού φώναζε: «Ἐὰν περάσεις τὸν Ἰορδάνη
θὰ βρεῖς καλὴ ἀνάπαυση».

Ἐγὼ τότε ὅταν ἄκουσα αὐτὴ τὴ φωνὴ πίστε-
ψα ὅτι σέ μένα ἀπευθυνόταν καὶ μὲ δάκρυα στὰ
μάτια φώναξα: «Δέσποινα, Δέσποινα, μὴν μὲ ἐγ-
καταλείπεις». «Ὅταν δέ φώναξα αὐτά, βγῆκα ἀπὸ
τὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἄρχισα ἀμέσως νά
περπατῶ».

»Ἐνῷ δέ ἔβγαινα μὲ εἶδε κάποιος καὶ μοῦ ἔ-
δωσε τρία νομίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀγόρασα τρία
ψωμιά. Ἀφοῦ ζήτησα καὶ πῆρα πληροφορίες,
βγῆκα ἀπὸ τὴν πύλη τῆς πόλης, πού ἔβγαζε στὸν
Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ ἄρχισα μὲ κλάματα τὴν
ὁδοιπορία. Γύρω στὴ δύση τοῦ ἡλίου ἔφτασα
στὸ ναὸ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, πού βρίσκε-
ται κοντὰ στὸν Ἰορδάνη καὶ ἀφοῦ προσκύνησα
πρῶτα, πῆγα ὕστερα στὸ ποταμό, ὅπου ἔβρεξα
τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο μου, καὶ ἀκολουθῶς
μετάλαβα τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστη-
ρίων. Ἀφοῦ δέ ἔφαγα μισὸ ψωμί, ἤπια νερὸ ἀπὸ
τὸν Ἰορδάνη καὶ κοιμήθηκα στὸ ἔδαφος».

»Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκα μικρὸ πλοῖο, πού μὲ
πέρασε στὸ ἀπέναντι μέρος, ὅπου ζήτησα πάλι
τὴν ὁδηγὸ μου, γιὰ νά μὲ ὁδηγήσει ὅπου αὐτὴ
θὰ ἔκρινε ὠφέλιμο. Ἔτσι ἦλθα σ' αὐτὴ τὴν ἔρη-

μο καὶ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα παραμένω ἐδῶ, προσδεχόμενη τὸ Θεό, ὁ Ὅποῖος διασώζει ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐπιστρέφουν σ' Αὐτόν».

9. Ἡ ζωὴ τῆς στὴν ἔρημο

Ο δὲ Ζωσιμᾶς εἶπε πρὸς αὐτή: «Πόσα χρόνια ἔχεις, Μητέρα Ὁσία, ποὺ κατοικεῖς ἐδῶ στὴν ἔρημο;» Ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα: «Σαράντα ἐπτὰ, ὅπως μοῦ φαίνεται, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴν ἀγία Πόλη». Εἶπε δὲ ὁ Ζωσιμᾶς: «Καὶ ἀπὸ ποῦ βρίσκεις τροφή, ὦ κυρία μου;» Εἶπε ἡ γυναῖκα: «Πέρασα τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ μὲ δυόμισυ ψωμιά, ποὺ ἀφοῦ ξηράθηκαν ἔγιναν σὰν πέτρες καὶ μ' αὐτὰ τράφηκα ὀρισμένα χρόνια». Τῆς εἶπε δὲ αὐτός: «Καὶ ἔτσι πέρασες τόσα πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ σὲ ταραξοῦ κανένας πειρασμός;» Ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα: «Μὲ ρώτησες, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο φρίττω καὶ νὰ ἀναφέρω, γιατί ἂν θυμηθῶ τὰ ὅσα ὑπόφερα καὶ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ μὲ πρόσβαλλαν, φοβοῦμαι μήπως καὶ πάλιν προσβληθῶ ἀπ' ἐκείνους». Εἶπε δὲ ὁ Ζωσιμᾶς: «Μὴν ἀφήσεις, κυρία μου, τίποτα, ποὺ νὰ μὴ μοῦ τὸ ἀναφέρεις, γιατί ἀφοῦ σὲ ρώτησα γι' αὐτὰ πρέπει νὰ μοῦ τὰ διηγηθεῖς ὅλα μὲ κάθε λεπτομέρεια».

Ἐκείνη, δὲ τοῦ ἀπάντησε: «Πίστευε, Ἀββᾶ

Ζωσιμᾶ, ὅτι πέρασα 17 χρόνια σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο παλεύοντας ἐναντίον τῶν παράλογων ἐπιθυμιῶν μου, γιατί κάθε φορὰ ποὺ γευόμουν τροφή, ἐπιθυμοῦσα τὰ κρέατα καὶ τὰ ψάρια, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν Αἴγυπτο, ὡς καὶ τὸ κρασί ποὺ μοῦ ἄρεσκε, ὅταν ἤμουν στὸ κόσμο. Ἐνῶ ἐδῶ, οὔτε νερὸ εἶχα νὰ πιῶ καὶ γι' αὐτὸ ὑπόφερα φοβερὰ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη του. Ἐπίσης μοῦ ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία γιὰ τὰ αἰσχρὰ τραγούδια, ποὺ πάντοτε μ' ἀναστάτωνα καὶ μ' ἔσπρωχνε γιὰ νὰ τραγουδῶ τὰ τραγούδια τῶν δαιμόνων, ποὺ εἶχα μάθει. Ἀμέσως ὅμως, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ κτυπήματα στὸ στήθος, ἔφερα στὴ σκέψη μου τὴ συμφωνία ποὺ ὑπόγραψα πηγαίνοντας στὴν ἔρημο. Παρειαρισκόμουν νοερὰ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας Θεοτόκου, τῆς ἀναδόχου μου καὶ τὴ παρακαλοῦσα μὲ δάκρυα νὰ διώξει τοὺς λογισμοὺς, ποὺ βασάνιζαν τὴν ἄθλια μου ψυχὴ. Ὅταν δὲ δάκρυζα πολλὴν ὥρα καὶ κτυποῦσα τὸ στήθος μου, ἔβλεπα ἀπὸ παντοῦ νὰ λάμπει γύρω μου φῶς καὶ ἀπὸ τότες, μετὰ τὴ τρικυμία, βασίλευε γαλήνη μέσα μου».

»Τοὺς λογισμοὺς δὲ ποὺ μὲ ὠθοῦσαν καὶ πάλι στὴ πορνεία, πῶς νὰ σοῦ τοὺς διηγηθῶ, Ἀββᾶ; Μιὰ φωτιὰ ἀναβε μέσα στὴ ταλαίπωρη καρδιά μου, ποὺ μ' ἐφλόγιζε ὀλόκληρη καὶ ἐρέθιζε τὴν ἐπιθυμία τῆς πορνείας. Ἀμέσως δὲ μόλις μὲ πρόσβαλλε τέτοιος λογισμός, ἔπεφτα στὴ γῆ καὶ

ἔβρεχα μὲ δάκρυα τὸ ἔδαφος, ἐπειδὴ νόμιζα ὅτι, αὐτὴ ποὺ μὲ ἐγγυήθηκε, παρειαρισκόταν ἐνώπιον μου, σὰν προστάτης καὶ μοῦ ἐπέβαλλε τιμωρίες γιὰ τὴ παράβαση».

»Δὲν σηκωνόμουν ἀπὸ τὴ γῆ, ἔστω κι' ἂν περνοῦσε τὸ εἰκοσιτετράωρο, μέχρις ὅτου τὸ φῶς ἐκείνο, τὸ γλυκό, ἔλαμπε γύρω μου καὶ ἔδιωχνε τοὺς λογισμοὺς ποὺ μ' ἐνοχλοῦσαν. Τὰ μάτια λοιπόν, τῆς ψυχῆς μου εἶχα συνεχῶς στραμμένα πρὸς τὴν ἐγγυήτρια μου, ἀπὸ τὴν ὁποία ζητοῦσα νὰ μὲ βοηθήσει στὸ πέλαγος αὐτὸ τῆς ἐρήμου ποὺ βρισκόμουν. Πραγματικὰ εἶχα αὐτὴ τὴ βοήθεια καὶ ἔτσι πέρασα τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν δεκαεπτὰ χρόνων παλεύοντας ἐναντίον ἑκατομμυρίων κινδύνων. Ἀπὸ τότε δὲ μέχρι τώρα ἡ Βοηθός μου παραστέκεται σ' ὅλα καὶ μὲ κά-
θε τρόπο μὲ καθοδηγεῖ».

Εἶπε δὲ ὁ Ζωσιμᾶς σ' αὐτή: «Δὲν βρέθηκες λοιπόν, σ' ἀνάγκη τροφῆς ἢ ἐνδύματος;» Ἐκείνη δὲ τοῦ ἀπάντησε: «Καθὼς σοῦ ἀνάφερα ἀφοῦ ξόδεψα τὰ ψωμιὰ ἐκεῖνα, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν δεκαεπτὰ χρόνων τρεφόμουν μὲ βότανα καὶ ἄλλα πράγματα ποὺ ἔβρισκα στὴν ἔρημο. Τὸ ἱμάτιο, ποὺ εἶχα, ὅταν πέρασα τὸν Ἰορδάνη, καταστράφηκε κι' ἔτσι ἐνοιωθα πολὺ κρύο τὴ νύκτα καὶ ζέστη τὴ μέρα. Τόσο δὲ καιρὸ καιόμουν ἀπὸ τὴ παγωνιά, ὥστε πολλὰς φορὲς συνέβηκε νὰ πέσω κάτω καὶ νὰ μείνω σχεδὸν ἀκίνητη καὶ ἀναίσθη-

τη. Εἶχα δὲ νὰ παλέψω ἐναντίον πολλῶν καὶ ποικίλων συμφορῶν καὶ ἀνήκουστων πειρασμῶν. Ἀπὸ τότε δὲ μέχρι σήμερα ἡ ποικίλη δύναμη τοῦ Θεοῦ διατήρησε τὴν ἁμαρτωλὴ ψυχὴ μου καὶ τὸ ταπεινὸ σῶμα μου, καὶ ἐννοῶ τὰ διάφορα κακὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μ' ἐγλύτωσε ὁ Κύριος. Ἐχοντας δὲ σὰν τροφὴ ἀνέξοδο τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου, τρεφόμουν καὶ σκεπαζόμουν μὲ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐξουσιάζει τὰ σύμπαντα, γιὰ τὴν κα-
θὼς εἶπε «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος».

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζωσιμᾶς ἄκουσε ὅτι καὶ ἀποφθέγματα ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφὴ ἀνάφερε, τόσον ἀπὸ τὸ Μωϋσῆ, ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν Ἰώβ καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, τῆς εἶπε: «Διάβασες, ὦ κυρία μου, ψαλμοὺς ἢ ἄλλα βιβλία;» Ἐκείνη δέ, χαμογέλασε καὶ εἶπε στὸν Γέροντα: «Πίστεψε, ἄνθρωπε μου, ὅτι δὲν εἶδα ἄλλον ἄνθρωπο ἀπὸ τότε ποὺ πέρασα τὸν Ἰορδάνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό σου πρόσωπο, ἀλλὰ οὔτε κανένα θηρίο ἢ ζῷον ἀπὸ τότε ποὺ κατοίκησα σ' αὐτὴν τὴν ἔρημο. Ἐπομένως δὲν ἔμαθα καθόλου γράμματα, οὔτε καὶ ἄκουσα κανένα νὰ ψάλλει ἢ νὰ διαβάξει. Ἀλλὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ζωντανὸς καὶ ἐνεργός, αὐτὸς διδάσκει τὸν ἄνθρωπο. Ὡς ἐδῶ τελειώνει ἡ διήγησή μου. Τώρα δὲ σὲ ἐξορκίζω στὸν ἐνανθρωπήσαντα λόγο τοῦ Θεοῦ νὰ εὐχέ-
σαι γιὰ μένα τὴν ἁμαρτωλὴν».

Ἐκείνη ἐκείνη εἶπε αὐτά, ὁ Γέροντας βιάστηκε νὰ βάλει μετάνοια, κράζοντας δακρυσμένος: «Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος δημιούργησε μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἔνδοξα καὶ ἐξαίσια, τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει ἀριθμός. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος μοῦ ἔδειξε ὅσα χαρίζεις σ' ἐκείνους ποὺ σὲ φοβοῦνται. Γιατὶ ἀλήθεια δὲν ἐγκαταλείπεις Κύριε, ἐκείνους ποὺ Σὲ ἐκζητοῦν».

10. Ἡ Ὅσια χωρίζεται ἀπὸ τὸ Ζωσιμᾶ

Ε κείνη δέ, ἀφοῦ ἔπιασε τὸ Γέροντα, δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀποτελειώσει τὴ μετάνοια, ἀλλὰ εἶπε σ' αὐτόν: «Ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἄκουσες, σὲ ἐξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ Σωτήρα Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ μας, νὰ μὴ πεῖς σὲ κανένα μέχρι ποὺ νὰ πεθάνω. Τώρα πῆγαινε στὸ καλὸ καὶ πάλι τὸν ἐρχόμενο χρόνο θὰ μὲ δεῖς. Νὰ κάμεις μόνο γιὰ τὸν Κύριο ἐκεῖνο ποὺ σοῦ παραγγέλλω· στίς ἱερὲς νηστεῖες τοῦ ἐρχόμενου χρόνου μὴν περάσεις τὸν Ἰορδάνη, ὅπως ἀκριβῶς ὑπάρχει συνήθεια νὰ κάνουν στὸ Μοναστήρι».

Ἀποροῦσε δὲ ὁ Ζωσιμᾶς ἀκούοντας, ὅτι καὶ τὸ κανόνα τοῦ Μοναστηριοῦ γινώριζε καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε ἄλλο, ἐκτός: «Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Ὅποιος χαρίζει πολλὰ στοὺς ἀγαπῶντας Αὐτόν».

Ἐκείνη δὲ εἶπε: «Μεῖνε, λοιπόν, Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, καθὼς εἶπα, στὸ Μοναστήρι, γιατί ἂν θελήσεις νὰ βγεῖς, δὲν θὰ σοῦ γίνει καλὸ. Τῇ δὲ Μεγάλῃ Πέμπτῃ πάρε τὴ Θεία κοινωνία καὶ ἔλα στὸ μέρος τοῦ Ἰορδάνη, ποὺ πλησιάζει τὶς κατοικημένες περιοχές, γιὰ νὰ ἔλθω ἐκεῖ νὰ κοινωνήσω τῶν ζωποιοῦν δώρων, γιατί ἀπὸ τότε ποὺ κοινωνήσα στὸ ναὸ τοῦ Προδρόμου, πρὶν περάσω τὸν Ἰορδάνη δὲν ξανακοινωνήσα. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ, μὴν παρακούσεις στὴ παράκλησή μου, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε νὰ μοῦ φέρεις τὰ ζωποια αὐτὰ Θεῖα Μυστήρια, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Κύριος ἔκανε μέτοχους τοὺς Μαθητὲς τοῦ τοῦ Θεοῦ Δείπνου. Εἰς δὲ τὸν Ἀββᾶ Ἰωάννη, τὸν ἡγούμενο τοῦ Μοναστηριοῦ, νὰ πεῖς αὐτά: «Πρόσεχε, ἀδελφέ, ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τοῦ μοναστηριοῦ, γιατί ἐκεῖ γίνονται μερικὰ πράγματα ποὺ θέλουν διόρθωση. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ πεῖς τώρα αὐτά, ἀλλ' ὅταν σοῦ ἐπιτρέψει ὁ Κύριος ». Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ Γέροντα νὰ προσεύχεται καὶ γι' αὐτή, ἀναχώρησε πρὸς τὴν ἔρημο. Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς ἀφοῦ γονάτισε καὶ προσκύνῃ τὴν γῆ, ὅπου ἦταν τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν της, δόξασε τὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε, ἐπέστρεψε μὲ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἀγαλλίαση, δοξάζοντας καὶ εὐλογώντας Αὐτόν. Ἀφοῦ δὲ διαπίστωσε πάλιν ἐκείνη τὴν ἔρημο, ἔφτασε στὸ Μοναστήρι, τῇ μέρῃ ποὺ συνηθίζουν νὰ ἐπιστρέφουν

αὐτοὶ ποὺ μένουν σ' αὐτό.

11. Ὁ Ζωσιμᾶς πίσω στὸ μοναστήρι

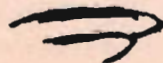
Καὶ καθ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρόνον, ὁ Γέροντας ἡσύχαζε, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ πεῖ σὲ κανένα τίποτα, ἀπ' ὅσα εἶδε, παρακαλοῦσε μόνο ἀπὸ μέσα του τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δείξει καὶ πάλι τὸ πρόσωπο, ποὺ ἐπιθυμοῦσε. Στενοχωριόταν δὲ καὶ λυπόταν πάρα πολύ, ὅταν σκεπτόταν τὴ χρονικὴ περίοδο, ἤθελε δέ, ἂν ἦταν δυνατό, ὁ χρόνος νὰ γινότανε μία μέρα. Ὅταν δὲ ἔφτασε ἡ Κυριακὴ ποὺ θὰ ἄρχιζαν οἱ ἱερὲς νηστεῖες, ἀμέσως μετὰ τὴ καθιερωμένη εὐχή, ὅλοι μὲν οἱ ἄλλοι βγῆκαν ψάλλοντες, αὐτὸς ὅμως ἀρρώστησε καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ μείνει στὸ Μοναστήρι, ὁπότε θυμήθηκε τὴν Ὁσίαν, ποὺ τοῦ εἶπε: «Ἄν θέλεις νὰ βγεις, δὲν θὰ σοῦ γίνει καλὸ». Ὅταν δὲ πέρασαν λίγες μέρες ἀνέλαβε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια καὶ παράμεινε στὸ Μοναστήρι.

12. Ὁ Ζωσιμᾶς πηγαίνει πρὸς συνάντηση

Οταν δὲ πάλιν οἱ μοναχοὶ ἐπέστρεψαν καὶ ἔφτασε ἡ νύκτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἔκαμε ὅσα τὸν διάταξε καὶ ἀφοῦ ἔβαλε σ' ἓνα μικρὸ

ποτήρι τὸ ἄχραντο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ μας, ἀναχώρησε πολὺ πρῶτ', φέροντας μαζί του καὶ μικρὸ καλάθι ἀπὸ φοινίκια καὶ φακὲς βρεγμένες. Ὅταν ἔφτασε στὸν Ἰορδάνη κάθησε στὸ χεῖλος του καὶ περίμενε νὰ ἔλθει ἡ Ὁσία. Ἐπειδὴ ὅμως καθυστεροῦσε νὰ ἔλθει ἡ ἱερὴ γυναικα, ὁ Ζωσιμᾶς παρέμεινε ἀγρυπνος, βλέποντας προσεκτικὰ τὴν ἔρημο καὶ περιμένοντας νὰ τὴ δεῖ. Ἐλεγε δὲ ἀπὸ μέσα του ὁ Γέροντας καθισμένος: «Μήπως συνέβηκε τίποτε καὶ τὴν ἐμπόδισε νὰ ἔλθει; Μήπως ἦλθε καὶ ἐπειδὴ δὲν μὲ βρῆκε ἐπέστρεψε;»

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ δάκρυσε καὶ ἀναστέναξε καὶ ἀφοῦ σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανό, παρακάλεσε τὸ Θεό, λέγοντας: « Δέποτα καὶ πάλι ἐπίτρεψε νὰ δῶ ἐκεῖνο ποὺ πεθυμοῦσα κι' ἔτσι νὰ μὴ φύγω ἄπρακτος, ἐλεγχόμενος ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μου». Ἐνῶ ὅμως προσευχόταν καὶ ἔλεγε αὐτὰ κλαίοντας, παρέπεσε σ' ἄλλο λογισμό, λέγοντας ἀπὸ μέσα του: «Ὅταν ἔλθει, πῶς θὰ περάσει τὸν Ἰορδάνη καὶ νὰ ἔλθει κοντά μου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πλοῖο; Ἀλοῖμονο τότε σὲ μένα τὸν ἀνάξιο καὶ ἐλεεινό, ποὺ θὰ στερηθῶ τέτοιου καλοῦ, νὰ λάβω τὴν εὐχὴν τῆς Ὁσίας».

13. Ἡ Ὁσία κοινωνᾷ

Ε νῶ ὅμως, ὁ Γέροντας συλλογιζότανε αὐτά, ἰδοὺ ἔφτασε καὶ ἡ Ὁσία γυναίκα, ποὺ στάθηκε στὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν. Τότε ὁ Ζωσιμᾶς στάθηκε ὀρθὸς χαίροντας καὶ δοξάζοντας τὸ Θεό.

Ἀλλὰ συνέχιζε νὰ παλεύει μὲ τὸ λογισμό, πῶς δηλ. θὰ περνοῦσε τὸ ποταμό, ὁπότε βλέπει αὐτὴν νὰ κάμνει τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ (ἄν καὶ ἦταν νύκτα, ὅμως ἔφεγγε, γιατί ἦταν πανσέληνος) καὶ ἀφοῦ περπάτησε πάνω στὸ νερὸ ἦλθε κοντά του. Μόλις δὲ ἐκεῖνος πῆγε νὰ βάλει μετάνοια, ἐκεῖνη τὸν ἐμπόδισε λέγοντας: «Τὶ κάμνεις Ἀββᾶ, θέλεις νὰ βάλεις μετάνοια, ἐσύ ποὺ εἶσαι ἱερέας καὶ μάλιστα κρατᾷς καὶ τὰ Θεῖα Δῶρα;» Ἐκεῖνος ὑπάκουσε καὶ τότε ἡ Ὁσία τοῦ εἶπε:

«Εὐλόγησε, Πάτερ, εὐλόγησε». Ὁ δὲ Γέροντας τρέμοντας καὶ θαυμάζοντας καὶ τὸ τέτοιο θέαμα, ἀποκρίθηκε σ' αὐτήν: «Πραγματικὰ εἶναι ἀληθινὸς ὁ Θεός, λέγοντας ὅτι μπορούμε νὰ ὁμοιωθοῦμε μαζί Του, φτάνει νὰ θελήσουμε νὰ καθαρίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός μας, ὁ Ὅποιος δὲν στέρησες τὸ ἔλεος σου ἀπὸ μένα τὸ δοῦλο σου. Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός μας, ὁ Ὅποιος μοῦ φανέρωσε μέσω αὐτῆς τῆς δούλης Σου, πόσον ἀπέχω ἀπὸ τὴ τελειότητα».

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἡ γυναίκα ζήτησε νὰ πεῖ τὸ «Πιστεύω» καὶ τὸ Πάτερ ἡμῶν» καὶ ὅταν τέλειωσε τὸν ἀσπάστηκε κατὰ τὴ μοναχικὴ συνήθεια καὶ μετᾶλαβε τῶν ζωποιοῦν Μυστηρίων. Ἀφοῦ δὲ σήκωσε τὰ χέρια τῆς στὸν οὐρανό, ἀναστέναξε μὲ δάκρυα καὶ εἶπε: «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην Σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμα σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριον Σου».

Τότε λέει στὸ Γέροντα: «Συγχώρησέ με, Ἀββᾶ, καὶ ἐκπλήρωσε μου καὶ ἄλλην ἐπιθυμίαν. Νὰ γυρίσεις τώρα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ στὸ Μοναστήρι καὶ τὸν ἐρχόμενο χρόνο νὰ ἔλθεις πάλι σ' ἐκεῖνο τὸ χεῖμαρρο, ὅπου μὲ συνάντησες τὴ πρώτη φορὰ· νὰ ἔλθεις ὅπωςδήποτε καὶ θὰ μὲ δεῖς καθὼς θέλει ὁ Κύριος». Ὁ δὲ Ζωσιμᾶς τῆς ἀποκρίθηκε: «Μακάρι νὰ ἦμουν ἅγιος ἀπὸ τώρα νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ νὰ βλέπω παντοτεῖ· νὰ τὸ τίμιο σου πρόσωπο. Ἀλλὰ πάρε καὶ φάε ἀπὸ τὴ λίγη αὐτῇ τροφῇ ποὺ ἔφερα». Καὶ λέγοντας αὐτά, τῆς ἔδωσε τὸ μικρὸ καλᾶθι ποὺ κρατοῦσε. Ἡ δὲ γυναίκα, ἀφοῦ πῆρε μὲ τὰ ἄκρα τῶν δαχτύλων τῆς τρεῖς κόκκους φακῆς, τοὺς ἔβαλε στὸ στόμα τῆς λέγοντας: «Εἶναι ἀρκετὴ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νὰ συντηρεῖ καὶ νὰ φυλάει τὴν ρύσιν τῆς ψυχῆς καθαρή». Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, στράφηκε πρὸς τὸ Γέροντα καὶ τοῦ ζήτησε νὰ προσεύχεται στὸν Κύριο γι' αὐτὴ τὴν ἁμαρτωλή. Ὁ Γέροντας ἄγγιξε τότε τὰ πόδια τῆς

‘Οσίας καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε με δάκρυα καὶ στεναγμούς, τὴν ἄφησε νὰ φύγει, γιατί δὲν τολμοῦσε νὰ κρατήσῃ περισσότερο τὴν ἀκράτητη. Ἡ δὲ ‘Οσία, ἀφοῦ ἔκαμε πάλι τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, περπάτησε πάνω στοῦ νεροῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅπως καὶ προηγουμένως καὶ τὸν διαπέρασε. Ὁ δὲ Γέροντας γύρισε πίσω με πολλὴ χαρὰ καὶ φόβο συγχρόνως, ἀλλὰ περιγελοῦσε τὸν ἑαυτό του, γιατί δὲν ρώτησε νὰ μάθῃ τ’ ὄνομα τῆς ‘Οσίας· ἔλπιζε ὅμως νὰ τὸ πετύχῃ τὸν ἐρχόμενο χρόνο.

14. Ὁ θάνατος τῆς ‘Οσίας

Οταν δὲ πέρασε ὁ χρόνος, ὁ Ζωσιμᾶς, ἦλθε πάλι στὴν ἔρημο καὶ πῆγε νὰ δεῖ ἐκεῖνο τὸ παράδοξο θέαμα. Ἀφοῦ περπάτησε ὅλο τὸ δρόμο καὶ ἔφτασε στοῦ τόπου ποὺ ζητοῦσε κοίταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ προσπαθώντας νὰ συλλάβῃ σὰν ἔμπειρος κυνηγὸς τὸ θήραμά του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπε πουθενὰ τίποτα νὰ κινεῖται ἄρχισε νὰ κλαίει πικρὰ καὶ ἀφοῦ σήκωσε τὸ βλέμμα ψηλὰ προσευχήθηκε λέγοντας: «Δεῖξε μου, Δέσποτα τὸ θησαυρό, δηλαδὴ τὸν ἐπίγειο Ἄγγελο, τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄξιος». Καὶ ἐνῶ εὐχόταν αὐτά, ἔφτασε στοῦ γνωστοῦ τόπου, ὅπου βρῆκε τὴν ‘Οσία νεκρὴ με σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ

στραμμένη πρὸς τὴν ἀνατολὴ καὶ ἀφοῦ ἔτρεξε κοντὰ τῆς τῆς ἐπλυνε τὰ πόδια με τὰ δάκρυά του, γιατί δὲν τολμοῦσε σὲ κανένα ἄλλο μέρος νὰ τὴν ἀγγίξῃ.

Ἀφοῦ λοιπὸν δάκρυσε ἀρκετὰ καὶ εἶπε τοὺς κατάλληλους ψαλμούς, ἀνέπεμψε ἐπιτάφια εὐχὴ καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα του: «Μήπως πρέπει νὰ θάψω τὸ λείψανο τῆς ‘Οσίας; Ἡ μήπως ὄχι, γιατί δὲν τῆς ἀρέσει αὐτό;» Καὶ ἐνῶ σκεφτόταν αὐτά, εἶδε κοντὰ στὴ κεφαλὴ τῆς χαραγμένες στὴ γῇ τὶς λέξεις: «Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, θάψε σ’ αὐτὸ τὸ τόπο τὸ λείψανο τῆς Μαρίας καὶ προσευχήσου στοῦ Θεοῦ γιὰ μένα, ποὺ πέθανα τὸ μήνα Φαρμαῖθι (Ἀπρίλιο), τὴν πρώτη ἐκείνη νύκτα τοῦ σωτηρίου Πάθους, κατὰ τὴν ὁποία κοινώνησα». Ὅταν ὁ Γέροντας τὰ διάβασε, χάρηκε ποὺ ἔμαθε τὸ ὄνομα τῆς ‘Οσίας καὶ ἔμαθε ὅτι μόλις κοινώνησε τὰ θεῖα Μυστήρια ἦλθε σ’ αὐτὸ τὸ μέρος καὶ πέθανε καὶ ὅτι τὸ δρόμο ποὺ ὁ Ζωσιμᾶς χρειάσθηκε εἴκοσι μέρες γιὰ νὰ περπατήσῃ, με πολὺ κόπο, ἡ Μαρία τὸν κάλυψε σὲ μιὰν ὥρα καὶ ἀμέσως μετὰ παράδωσε τὴ ψυχὴ τῆς στοῦ Θεοῦ.

15. Ἡ ταφὴ τοῦ λειψάνου τῆς

Δοξάζοντας δὲ τὸ Θεοῦ καὶ βρέχοντας τὸ σῶμα τῆς Μαρίας με δάκρυα εἶπε ἀπὸ μέσα του:

«Εἶναι ὥρα, ταπεινὲ Ζωσιμᾶ, νὰ ἐκτελέσεις τὴ διαταγὴ· ἀλλὰ πῶς θὰ βγάλεις, ταλαίπωρε, λάκκο, χωρὶς νὰ ἔχεις κανένα μέσο στὰ χέρια σου;» Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, εἶδε πιδ πέρα ἓνα μικρὸ ξύλο πεταγμένο στὴ γῆ, ποῦ ἀφοῦ τὸ πῆρε ἄρχισε νὰ σκάβει. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἔδαφος ἦταν σκληρὸ δὲν σκαβότανε· ἔτσι ὁ Γέροντας ὑπόφερε κοπιᾶζοντας καὶ ἰδρώνοντας. Μιὰ στιγμή ἀναστέναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του καὶ ἀφοῦ σήκωσε τὸ πρόσωπο, εἶδε ἓνα μεγάλο λιοντάρι νὰ στέκει δίπλα ἀπὸ τὸ λείψανο τῆς Ὁσίας καὶ νὰ γλύφει τὰ ἴχνη της.

Αὐτὸς μόλις εἶδε τὸ θηρίο, τρόμαξε ἀπὸ φόβο ἀλλ' ὅταν θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς Ὁσίας, ποῦ εἶπε ὅτι οὐδέποτε εἶδε θηρίο, ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ πίστεψε ὅτι ἡ δύναμη τῆς Ὁσίας θὰ τὸν προφυλάξει ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Τὸ δὲ λιοντάρι ἀφοῦ ἦλθε κοντὰ στὸ Γέροντα τὸν ἔγλυψε στὰ πόδια. Τότε ὁ Ζωσιμᾶς ἀφοῦ στράφηκε σ' αὐτὸ εἶπε: «Ἐπειδὴ, ὦ θηρίο, ἡ Μεγάλη ἐπέτρεψε νὰ ταφεῖ τὸ λείψανο της καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι γέρος καὶ δὲν μπορῶ νὰ σκάψω λάκκο (ἀλλ' οὔτε καὶ κανένα ἐργαλεῖο κατάλληλο ἔχω, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, καὶ οὔτε μπορῶ νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ τὸ φέρω ἐξ' αἰτίας τῆς μεγάλης ἀπόστασης), ἀνοιξε ἐστὶν τὸ λάκκο μὲ τὰ νύχια σου, γιὰ νὰ ἀποδώσουμε στὴ γῆ τὸ λείψανο τῆς Ὁσίας». Ἀμέσως μετὰ τὰ λόγια τοῦ Γέροντα, τὸ λιοντάρι ἔσκαψε

μὲ τὰ μπροστινὰ του πόδια λάκκο, ὅσο χρειαζόταν γιὰ τὴ ταφὴ τοῦ σώματος.

Ὁ Γέροντας, ἀφοῦ καὶ πάλι ἔπλυνε μὲ δάκρυα τὰ πόδια τῆς Ὁσίας καὶ ἀφοῦ τὴν παρακάλεσε πολὺ νὰ πρεσβεύει πρὸς τὸ Θεὸ ὑπὲρ πάντων σκέπασε τὸ σῶμα μὲ χῶμα, ἐνῶ παραβρισκόταν καὶ τὸ λιοντάρι. Κάλυψε δὲ τὸ σῶμα τῆς Ὁσίας μ' ἐκεῖνο τὸ σχισμένο ἱμάτιο, ποῦ τῆς εἶχε ρίξει ἀπὸ πίσω της ὁ Ζωσιμᾶς τὴ πρώτη φορὰ ποῦ τὴ συνάντησε καὶ ποῦ ἀπὸ τότε ἡ Μαρία κάλυπτε μ' αὐτὸ ὀρισμένα μέρη τοῦ σώματός της.

Ὑστερα ἀναχώρησαν καὶ οἱ δύο, καὶ τὸ μὲν λιοντάρι προχώρησε σὰν πρόβατο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐρήμου, ὁ δὲ Ζωσιμᾶς γύρισε πίσω στὸ Μοναστήρι εὐλογώντας καὶ δοξάζοντας τὸ Θεό. Διηγήθηκε δὲ ὅλα στοὺς μοναχοὺς, χωρὶς ν' ἀποκρύψει τίποτα, ἀπ' ὅσα εἶδε κ' ἄκουσε. Ἐκεῖνοι δὲ ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, ὑπερεθαύμασαν καὶ μὲ πολὺ φόβο καὶ πόθο τηροῦσαν τὴ μνήμη τῆς Ὁσίας. Ὁ δὲ ἡγούμενος Ἰωάννης, ἀφοῦ ἐρεύνησε καὶ βρῆκε σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῆς Ὁσίας μερικὰ σφάλματα στὸ μοναστήρι, φρόντισε καὶ τὰ διόρθωσε, γιὰ νὰ μὴ βγεῖ καὶ σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἄχρηστος ἢ μάταιος ὁ λόγος τῆς Ὁσίας. Στὸ μοναστήρι δὲ τοῦτο πέθανε καὶ ὁ Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς, σὲ ἡλικία 100 χρονῶν.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος πλ. α'

Φωτισθεῖσα ἐνθέως Σταυροῦ τῇ χάριτι, τῆς με-
τανοίας ἐδείχθης, φωτοφανῆς λαμπηδών, τῶν
παθῶν τὸν σκοτισμόν, λιποῦσα πάνσεμνε· ὄθεν
ὡς Ἄγγελος Θεοῦ, Ζωσιμᾷ τῷ Ἱερῷ, ὠράθης ἐν
τῇ ἐρήμῳ, Μαρία Ὁσία Μητὴρ· μεθ' οὗ δυσώπει
ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Κοντάκιον
Ἦχος γ'

Ἡ πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις,
Χριστοῦ νύμφη σήμερον, τῇ μετανοίᾳ ἐδείχθης,
Ἀγγέλων, τὴν πολιτείαν ἐπιποθοῦσα, δαίμονας
Σταυροῦ τῷ ὀπλῳ καταπατοῦσα· διὰ τοῦτο βασι-
λείας οὐρανοῦ, ἐφάνης νύμφη, Μαρία πάνσεμνε.

Μεγαλυνάρια

Γύμνωσιν ἐνέγκασα καρτερῶς, αἰσχύνην ἐνδύεις
τὸν γυμνῶσαντά σε Χριστόν· ὄθεν ἀφθαρσίας,
στολαῖς κατηγαῖσθης, Μαρία πανοσία, Αἰγύπτου
βλάστημα.

Χαίροις τῆς ἐρήμου θεῖον φυτόν, καὶ μετανοούν-
των, στήριγμά τε καὶ ὁδηγός, χαίροις τῶν
Ὁσίων, τὸ καύχημα Μαρία, πάντων ἀνορθωθέν-
των, τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Δὲν ἀρκεῖ μόνον νά φωνάζουμε «ΟΧΙ»
στό κακό βίντεο. Προώθησε
καί τό καλό βίντεο τῆς «ELPIS FILM».

Τό Ἰδρυμά μας ἐδημιούργησε
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΒΙΝΤΕΟ μέ ὅλα τά κι-
νηματογραφικά μας ἔργα πού ἔ-
χουμε γυρίσει, καθώς καί μέ ἄλλα
ἔργα χριστιανικοῦ καί ἐθνικοῦ πε-
ριεχομένου, γιά τά ὅποια ἀπεκτέ-
σαμε δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως.

Παρακαλοῦμεν ὅπως πληροφο-
ρήσετε τοὺς γνωστούς σας πού ἔ-
χουν βίντεο.

Εβδομαδιαία ἐκδόσις

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ὁρθ. Ἰδρ. Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁρθ. Ἰδρ. Ὁ Ἀπ. Βαρνάβας
Δ/ΝΤΗΣ: Μαρία Καραγιάννη
ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ: Εὐθύμιος Σουλδάτος

ELPIS FILM = ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΒΙΝΤΕΟ

**ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΝΕΑ:
ΟΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΣΕ ΒΙΝΤΕΟ
VHS/BETA (PAL-SECAM-NTSC)**

A) Έργα δραματοποιημένα

Η Άγια Θεοδώρα της Αρκαδίας διαρκείας 80 λεπτών ★ Ο Ασωτος Υιός, 90 λ. ★ Οι Φυγάδες, 90 λ. ★ Το δράμα μις μοναχής, 90 λ. ★ Οσία Μαρία η Αιγυπτία, 90 λ. ★ Η Παγκόσμια Κυβέρνηση των Γιεχωβιτών ξεσκεπάζεται, 90 λ. ★ Χαρούμενη ζωή, 125 λ. ★ Ήσους Ναζαρηνός (12 ημίωρα επεισόδια), ★ Παύλος Μελάς, 125 λ. ★ Άγιος Χριστοφόρος, 90 λ. ★ Άγιος Παντελεήμων, 90 λ. ★ Άγια Αναστασία Φαρμακούττρια, 90 λ. ★ Άγια Βαρβάρα, 90 λ.

B) α) Ντοκυμανταίρ

Χριστός και Άγιοι Τόποι (μέ το Άγιο Φῶς πού πιάνεται χωρίς νά καίει).

β) Ντοκυμανταίρ

Άγιος Σπυρίδων ★ Άγιος Νεκτάριος ★ Χίος και Άγια Μαρκέλλα ★ Άγιος Σάββας, ό ήγιασμένος ★ Άγιος Γεώργιος ό Χοζεβίτης ★ Άγιος Διονύσιος Ζακύνθου ★ Πάσχα στή Ίεροσόλυμα ★ Αποκάλυψις Ιωάννου ★ Άγιος Ιωάννης ό Ρῶσος ★ Δημιουργία ή εξέλιξη.

Αποστέλλονται και μέ αντικαταβολή στό έσωτερικό και έξω-τερικό.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΙΔΡΥΜΑ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ»
Μαυρομιάλη, 46-106.80 ΑΘΗΝΑ-ΤΗΛ. 3622.529

